

سنجش کیفیت پیاده راه های شهری در راستای نیل به حمل و نقل انسان محور

سید مهدی یدی همدانی، دکترای برنامه ریزی حمل و نقل ، دانشگاه علم و صنعت ایران
الهام کاکاوند، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه بین الملل امام خمینی (ره)
قزوین¹

سمیه آهنی، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه بین الملل امام خمینی (ره)
قزوین

kakavand.elham@gmail.com¹

چکیده

مسیر پیاده تجلی گاه حیات مدنی شهر و محل رخداد وقایع و فعالیتهای اجتماعی شهروندان در زندگی و حیات شهری می باشد از این رو طراحی درست و گسترش آن نه تنها باعث غنی تر شدن زندگی اجتماعی و فرهنگی می شود؛ بلکه با توجه به پیچیدگی ها و مسائل حمل و نقل شهری در شهرهای معاصر، گامی در جهت حل معضلات ترافیکی و ترددی بر می دارد و شهرها را به سوی حمل و نقل انسان محور سوق می دهد. در ایران با توجه به شکل گیری گام های نخست در طراحی پیاده راه های شهری ، کیفیت آنها نیز می بایست مورد عنایت واقع شود و در برنامه ریزی های حمل و نقل درون شهری دیده شود . بر همین اساس در این مقاله به بررسی کیفیت پیاده راه های شهری پرداخته شده است . این پژوهش سعی دارد با استفاده از روش کمی - توصیفی و تحلیلی به این سوال پاسخ بدهد که چه معیارهایی برای ارتقای کیفیت پیاده راه های شهری می بایست در نظر گرفته شود و کدام یک از این معیارها و شاخص ها از اولویت بیشتری برخوردار می باشند. در این راستا بر مبنای مدل AHP و روش دلفی و با استفاده از نظرات متخصصین در حوزه برنامه ریزی شهری ، برنامه ریزی حمل و نقل درون شهری و کارشناسان امور شهری ، هر یک از معیارها و شاخص های موثر در ارتقای کیفیت پیاده راه های شهری مورد ارزیابی قرار گرفته است و بر مبنای این روش پرسشنامه و چک لیست ارزیابی تدوین گردیده است. نتایج تلفیق نظرات کاربران و چک لیست ارزیابی، اولویت معیارهای موثر در ارتقای کیفیت پیاده راه های شهری را نشان می دهد تا با در نظر گرفتن این اولویت ها در ساماندهی و طراحی فضای حرکت عابر پیاده ، بتوانیم در راستای ارتقای کیفیت پیاده راه های شهری در جهت حمل و نقل انسان محور در کشور گامی برداریم.

واژگان کلیدی: پیاده راه - حمل و نقل درون شهری - حمل و نقل انسان محور - فرایند تحلیل سلسله مراتبی